

Andetag

”Sitt ner i båten!”

Jag kan se hur Kristoffer liksom drar på munnen för att understryka att han skojar. Men leendet blir bara en halv slags grimasch. En skugga drar flyktigt över hans ansikte. Sedan är allt som vanligt igen. Vendela skrattar där hon står på bryggan med Kasper i famnen. Hans huvud lutar mot hennes kind. Han sover, vilket han gjort hela vägen hit i Kristoffers Volvo. Han sover mycket nu.

”Vi har ju inte ens kommit ombord än”, kontrar Vendela. Eftermiddagsljuset: en gloria runt hennes huvud. De små bleka fjunen som bara nästan inte syns glöder på hennes överläpp. Jag vill sträcka ut handen och smeka hennes kind men hejdar mig.

”Kan du ta honom”, undrar Vendela.

”Absolut”, svarar Kristoffer och sträcker fram armarna. Försiktigt sträcker Vendela ut Kasper och Kristoffer tar emot honom. För ett ögonblick blir jag vansinnigt rädd att någon ska tappa honom i vattnet, men inget sådant händer. När Kasper säkert vilar i Kristoffers famn kliver även Vendela ombord. Hon tar Kasper igen och går ner under däck. Kristoffer börjar lossa förtöjningarna.

Kristoffers dotter Elin ligger och vilar i förruffen. På vägen hit klagade hon på huvudvärk, och nu har hon fått två barnalvedon.

Nere i båten har Kristoffer ställt sig vid styrpulpeten och navigerar nu ut ur hamnen med vad som verkar vara en nästan överdriven lätthet. Vendela har lagt Kasper på soffan på babordsidan. Nu har han vaknat och sträcker på armar och ben. Men han är tyst, vilket kan bero på att han ser Vendela förbereda vällingflaskan. Inifrån ruffen kommer Elins snarkningar. Kristoffer har

tagit på sig kaptensmössan, men satt den bakochfram, som om han försöker vara lustig och göra sig yngre än vad han verkligen är. Jag går in i fören och betraktar Elin där hon sover. Hon är blond och liknar egentligen inte Kristoffer alls. Men kanske har hon fått sitt hår efter mamman? Jag vet inte; jag har aldrig träffat henne.

”Vill du ha kaffe?” hör jag Kristoffer fråga.

”Vi kan väl vänta lite, vi har ju precis – ” svarar Vendela.

Jag går ut i kajutan igen och ser nu hur Kasper redan tömt vällingflaskan och vänt sig på sidan. Vendela har ställt sig bakom Kristoffer vid rodret och lagt sin arm om hans midja. Det stinger till i mig.

”Hur har du det?”

Jag kan nästan känna på Kristoffers försök att låta så normal han bara kan.

”Jovars”, svarar Vendela. ”Ibland ...”

Jag sätter mig bredvid Kasper på soffan. Jag minns när han var nyfödd och jag fick hålla honom för första gången. Hur det kändes. Det var som om det lilla varma byltet i min famn var hela världen, koncentrerad till en enda varelse, och att jag höll den världen i mina händer, och allt var möjligt. Då grät jag. Nu motstår jag frestelsen att smeka honom över huvudet.

När vi kommit längre ut på sjön stänger Kristoffer av motorn och går på toaletten. Vendela har sträckt ut sig i soffan med Kasper på magen. Elin sover fortfarande. Vendela har undrat om de inte skulle väcka henne, men Kristoffer tyckte att de kunde vänta till middagen. Det blir förmodligen lapskojs eller något annat Kristoffer har på burk. Han tycker om sådant, och tycker det hör till sjölivet. Vendela är inte lika road, men låter honom hållas. Det står även en flaska rödvin i skåpet ovanför den lilla diskbänken. Kristoffers definition av romantik. Dock finns bara tandborstglas i skåpet.

Vendela har inte rört sig från soffan. Hon tittar upp i taket. Hennes ögon är glansiga, som om hon är långt borta. Men hon blinkar ett par gånger och är tillbaka här igen. Hon stryker Kasper över hjässan och håret. Och istället är det jag som rycks bort, som måste minnas. Den kvällen.

Hur det ringde på dörren och Vendela förvånad kom ut ur köket och gick och öppnade. Förvånad eftersom det vanligtvis aldrig ringde på dörren. Och hon öppnade och där stod två ansikten på två uniformerade kroppar och de såg väldigt väldigt allvarliga ut. Sedan snabbspolning framåt, ett klippande i ett bildkollage. Vendela i soffan framför teven. Rödgråtet ansikte. Vendela i telefon med sin mamma, en svärmor jag faktiskt kommit bra överens med. Vendela på kontoret med sin chef som med bekymrat minspel försäkrade henne om att hon kunde, och borde, ta så lång tid hon behövde. Hur hon lät den andra tandborsten ligga kvar i badrumsskåpet ett helt halvår. Och sedan: Vendela på soffan i ett kontorsrum mitt emot en fätölj där en man satt och förde anteckningar. Kristoffer. Det hade inte tagit mer än tre månader innan han bjöd ut henne på middag, och nu, sex månader senare, ut på sjön i hans Nimbus. Och hon accepterat. Jag höll det inte emot henne då och jag gör det fortfarande inte, trots att det gör ont ibland (ofta), det gör så jävla ont. Kanske mest på grund av Kasper. Vi hade bråkat, mest på skoj, om vad han skulle heta. Vendela hade till slut föreslagit Kasper, och det kändes helt rätt. Kasper, det vänliga lilla spöket. Något sådant. Och jag minns ännu mer. Sista gången jag såg honom. Då: Nedsläckt barnkammare och så mobilen som hängde ovanför spjalsängen. I taket de självlysande stjärnorna. En klyscha av lycka, men det var så det skulle vara.

Nu: Middag. Lapskojs till Elin som glufsar i sig. Det verkar som om sömnen gjort henne både gott och hungrig. Kristoffer och Vendela äter Caesarsallad. På bordet står varsitt tandborstglas av den Chianti Kristoffer förvarat i skåpet över diskbänken. Han är en sådan som beskriver sallader som "fräscha", vilket irriterar mig, men samtidigt jag är glad att det gör det. Glad att jag *känner* det.

Efter maten blir det kaffe. Kristoffer dricker sin kopp vid styrpulpeten. Båten ligger för närvarande vid ankar, men han verkar vilja kontrollera något vid instrumentpanelen. Jag bestämmer mig för att avlägsna mig en stund och går upp på däck. En mild bris förmår inte riktigt att få flaggan i aktern att fladdra. Ett stenkast bort ligger bryggan som utgör småbåtshamnen vid den här lilla ön. Jag undrar för ett ögonblick om Kristoffer tänkt lägga till vid bryggan och varför han kastat ankar så nära den.

Jag går fram i fören och sätter mig ner. Jag sitter så i ungefär två timmar, och under den tiden hinner brisen mojna totalt, och det blir betydligt svalare i luften. Solen sjunker långsamt och utgör ett makalöst vackert skådespel när den blöder ut sitt röda, orangea och faktiskt toner av blått i vattnet. Detta är något ingen konstnär i världen lyckats återskapa utan att det blivit hötorgskonst av det hela. Jag minns hur vi på en loppmarknad fått syn på en tavla med just detta motiv och hur vi skrattat när Vendela föreslagit att vi skulle köpa den och hänga i köket.

När jag suttit så länge att jag intalar mig att jag fryser reser jag mig upp. Men naturligtvis fryser jag inte. Jag överväger att hoppa över till bryggan och gå i land. Följa stigen som leder från hamnen och längre in mot ön. Söka skydd och frid mellan träden, och försöka känna värmen från solen när den stiger mellan träden i morgon. Men jag gör det inte. Istället går jag ner i båten igen.

Vendela ligger utsträckt på soffan och sover. Mjuka, låga snarkningar. Jag kan inte se Kasper. Han måste ligga i ruffenen bredvid Elin. Kristoffer sitter bredvid Vendela och masserar hennes fötter. Han gäspar och jag kan se hans perfekta vita tandrad. Plötsligt vill jag bara slå ner den i halsen på honom, men känslan går över snabbt och följs av en mycket påtaglig skam. Han gäspar igen och jag går fram till Vendela. Vackra vackra Vendela. Jag ställer mig vid huvudändan av soffan. Sträcker ut handen och håller den med handflatan nedåt ovanför hennes mun. Jag intalar mig att det är okej, det är okej, det blir bättre, samtidigt som hennes andetag långsamt stiger upp mot taket, regelbundet mellan mina fingrar, upp upp och bort.